

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Кзз 1572/2024
21.11.2024. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Светлана Томић Јокић, председника већа, Бојане Пауновић, Дијане Јанковић, Мирољуба Томића и Татјане Вуковић, чланова већа, са саветником Врховног суда Немањом Симићевићем, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног АА, због продуженог кривичног дела увреда из члана 170. став 2. у вези члана 61. Кривичног законика и др., одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног АА—адвоката Стевана Дамњановића, поднетом против правноснажног решења Основног суда у Аранђеловцу Кв.бр.145/24 од 04.09.2024.године, у седници већа одржаној дана 21.11.2024. године, једногласно је донео:

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснован, захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА—адвоката Стевана Дамњановића, поднет против правноснажног решења Основног суда у Аранђеловцу Кв.бр.145/24 од 04.09.2024.године.

Образложење

Решењем Основног суда у Аранђеловцу К.бр.142/22 од 13.06.2024.године обавезан је приватни тужилац ББ да оптуженом АА плати на име трошкова кривичног поступка у предмету тог суда К.бр.142/22, износ од 265.700,00 динара

Решењем Основног суда у Аранђеловцу Кв.бр.145/24 од 04.09.2024.године усвојена је жалба пуномоћника приватног тужиоца ББ, адвоката Анђеле Станишић од 21.06.2024. године и делимично уважена жалба браниоца окривљеног АА, адвоката Стевана Дамњановића од 24.06.2024. године, па је преиначено решење Основног суда у Аранђеловцу К. бр. 142/22 од 13.06.2024. године у ставу 1. изреке решења, тако што је обавезан приватни тужилац ББ да оптуженом АА плати на име трошкова кривичног поступка у предмету овог суда К. бр. 142/22 износ од 144.750,00 динара, у року од 15 дана од дана правноснажности решења под претњом принудног извршења, док је наведено решење у преосталом делу потврђено.

Против правноснажног решења Основног суда у Аранђеловцу Кв.бр.145/24 од 04.09.2024.године, захтев за заштиту законитости је поднео бранилац окривљеног АА-

адвокат Стеван Дамњановић, због повреде закона из члана 261. став 2. тачка 7) ЗКП, са предлогом да Врховни суд усвоји поднети захтев, преиначи побијано решење и у целости усвоји захтев за накнаду трошкова кривичног поступка. Иако формално не означава, из самог образложења захтева произилази да бранилац суштински указује на повреду закона из члана 441. став 4. ЗКП.

Врховни суд је доставио примерак захтева за заштиту законитости Врховном јавном тужилаштву, сходно одредби члана 488. став 1. ЗКП и, у седници већа коју је одржао без обавештења јавног тужиоца Врховног јавног тужилаштва и браниоца окривљеног, сматрајући да њихово присуство није од значаја за доношење одлуке (члан 488. став 2. ЗКП) размотрио списе предмета, са правноснажном одлуком против које је захтев за заштиту законитости поднет, па је након оцене навода у захтеву, нашао:

Захтев за заштиту законитости је неоснован.

Указујући на повреду закона из члана 441. став 4. ЗКП, бранилац окривљеног АА, адвокат Стеван Дамњановић у захтеву за заштиту законитости истиче да је другостепени суд заузео погрешан став да окривљеном не припада право на накнаду трошкова на име коришћења „такси“ превоза од стране браниоца, уз позивање суда на члан 9. Тарифе о наградама и накнадама трошкова за рад адвоката. Бранилац свој став образлаже на начин да је у конкретном случају бранилац адвокат као средство превоза изабрао „такси“ превоз, а на шта има право сходно наведеној одредби тарифе, али и одредби члана 261. став 1. ЗКП којом је прописано да су поред осталог трошкови поступка издаци учињени поводом поступка од његовог покретања до његовог завршетка, док је у ставу 2. истог члана наведено шта трошкови кривичног поступка обухватају и награде и нужне издатке браниоцу.

Пресудом Вишег суда у Крагујевцу Кж1 бр.39/23 од 25.05.2023.године, којом је преиначена пресуда Основног суда у Аранђеловцу К.бр.142/22 од 01.09.2022.године, окривљени АА је ослобођен од оптужбе да је извршио продужено кривично дело увреда из члана 170. став 2. у вези члана 61. Кривичног законика, а приватни тужилац ББ је обавезан да окривљеном надокнади трошкове кривичног поступка, те одређено да ће о висини трошкова суд одлучити посебним решењем.

Бранилац адвокат Стеван Дамњановић је дана 15.09.2023.године поднео захтев за накнаду трошкова кривичног поступка, о ком захтеву је одлучено побијаним правноснажним решењима, тако што су првостепеним решењем Основног суда у Аранђеловцу К.бр.142/22 од 13.06.2024. године, између осталог признати трошкови на име коришћења „такси“ превоза од стране браниоца адвоката, док је решењем Основног суда у Аранђеловцу Кв.бр.145/24 од 04.09.2024.године преиначено првостепено решење и захтев одбијен у наведеном делу.

Чланом 9. став 1. тачка 1) Тарифе о наградама и накнадама трошкова за рад адвоката („Службени гласник РС“ 43/2023 од 26.05.2023. године) је прописано да за обављање послова изван седишта адвокатске канцеларије, адвокату припада накнада за превоз, накнада за смештај, накнада за одсуствовање из адвокатске канцеларије и дневнице и то за превоз у међумесном и међународном саобраћају у висини цене

превоза превозним средством по избору адвоката, док је тачком 2) прописано да за превоз у месном саобраћају адвокату припада накнада у висини цене такси превоза.

По оцени Врховног суда, наведеном одредбом је јасно прецизирано у којим случајевима адвокат има право на коришћење „такси“ превоза, тако што је у члану 9. став 1. тачка 2) Тарифе о наградама и накнадама трошкова за рад адвоката прописано да је то у случају превоза у месном саобраћају. Неоснован је навод из захтева за заштиту законитости да одредба „да адвокату припада накнада за превоз у међумесном и међународном саобраћају у висини цене превоза превозним средством по избору адвоката“, подразумева да бранилац може између осталог изабрати и „такси“ превоз за међумесни саобраћај, јер по оцени овог суда, превозно средство по избору адвоката подразумева избор између различитих врста саобраћајног превоза, односно да је на адвокату да изабере да ли ће користити аутомобилски, железнички, аутобуски или неки други превоз, а да је тачком 2) прецизирано у ком случају се може користити „такси“ превоз, а то је у месном саобраћају.

Самим тим, Врховни суд налази да доношењем другостепеног решења није учињена повреда закона из члана 441. став 4. ЗКП, на коју се неосновано указује поднетим захтевом за заштиту законитости браниоца окривљеног.

Са свега изложеног, на основу одредаба члана 491. став 1. ЗКП, донета је одлука као у изреци ове пресуде.

Записничар-саветник,
Немања Симићевић, с.р.

Председник већа-судија
Светлана Томић Јокић, с.р.

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић